Iacov - Comentarii Hamilton Smith

Introducere - Capitolul 1:1
Scriitorul epistolei se intitulează „rob al lui Dumnezeu şi al Domnului Isus Hristos”. Totul permite să credem că este vorba de Iacov care a avut un loc predominant printre credincioşii dintre iudei la Ierusalim (Fapte 12:17 ; 15:13 ; 21:18 ; Galateni 2:12). Acest apostol ar părea calificat în mod special pentru a adresa o epistolă „către cele douăsprezece seminţii care sunt în împrăştiere”. Lor le trimite salutul său.
Pentru a înţelege această epistolă, se cuvine să ne amintim de poziţia credincioşilor de origine iudaică în Iudeea şi în Ierusalim, aşa cum ne este ea prezentată în Faptele apostolilor. Este clar că în acea vreme, în mare număr de credincioşi nu se despărţiseră cu adevărat de sistemul iudaic. Vedem că stăruiau „într-un gând în templu”. Mai departe, găsim „o mare mulţime de preoţi care ascultau de credinţă”. Citim de altfel că „unii dintre cei din partida fariseilor, care crezuseră”, insistau asupra necesităţii de a-i circumcide pe credincioşi. În sfârşit , este vorba de „mii de iudei” care crezuseră şi erau toţi „zeloşi pentru lege” care, se pare, nici măcar nu renunţaseră la jertfele, darurile şi obiceiurile iudaice (Fapte 2:46 ; 6:7 ; 15:5 ; 21:20).
Era desigur o situaţie anormală. Dar era vorba de o perioadă de tranziţie, trecerea de la iudaism la creştinism şi, în acest interval, Dumnezeu îngăduia multe lucruri care nu erau după voia Lui. Ştim aceasta din Epistola către evrei, scrisă mai târziu cu scopul principal de a-i despărţi în întregime pe creştini de sistemul iudaic. Ei sunt îndemnaţi să iasă afară din tabără şi să rupă legăturile cu religia pământească, pentru a-şi ocupa poziţia cerească în legătură cu Hristos, în locul ocării.
Pe lângă aceasta, se pare că în această epocă de tranziţie, Dumnezeu recunoştea oficial ca popor al Său nu numai pe creştinii asociaţi cu iudeii, ci şi pe cele douăsprezece seminţii în mijlocul cărora se găseau ei, deşi dintre aceştia, numai credincioşii avuseseră credinţa care Îl mărturisea pe Isus ca Domn. Astfel, epistola nu este adresată Bisericii ca atare, nici exclusiv creştinilor dintre iudei. Ea este destinată celor douăsprezece seminţii care sunt în împrăştiere, recunoscând şi îndemnul îndeosebi pentru creştinii din mijlocul lor.
Această epistolă a fost deseori prost înţeleasă şi, ne temem, destul de neglijată de adevăraţii credincioşi, care nu au ştiut să discearnă adevăratul ei caracter. S-a văzut bine că ea răspundea primei faze a creştinismului, înainte ca cei credincioşi să se fi despărţit de naţiunea lui Israel; dar s-a dedus în mod greşit din aceasta că avea puţină aplicaţie directă pentru zilele noastre în care a fost revelată adevărata lumină a adevărurilor privind Biserica şi binecuvântările ei cereşti.
Cât despre fapte, istoria s-a repetat şi, astăzi ca şi altădată, credincioşii fideli se găsesc împrăştiaţi în mijlocul unei vaste mărturisiri religioase care, la fel ca cele douăsprezece seminţii, nu este păgână dar pretinde că Îl recunoaşte pe adevăratul Dumnezeu. De aceea epistola, care răspundea primei faze a creştinismului, are o aplicaţie cu totul specială pentru perioada sfârşitului. Nu aşteptăm să găsim în cele cinci capitole ale sale o expunere a învăţăturii creştine, nici prezentarea privilegiilor exclusive ale Adunării. Toate aceste adevăruri atât de importante sunt dezvoltate în alte epistole inspirate. Obiectul principal al aceleia de care ne ocupăm este a-i interpela pe cei care poartă numele de popor al lui Dumnezeu, şi de a-i îndemna pe credincioşi la o umblare practică dovedind realitatea credinţei lor, în contrast cu mărturisirea religioasă în mijlocul căreia se găsesc. Conduita creştină trebuie întotdeauna să aibă o mare importanţă, şi n-a fost niciodata mai necesar decât atunci când o religie pur formală s-a împodobit cu veşmintele creştinismului, fără credinţa personală în Domnul Isus. Aici deci, este dovedită credinţa noastră, şi conduita noastră este cercetată.
Capitolul 1 aşează înaintea noastră viaţa creştină practică.
Capitolul 2 prezintă viaţa practică precum şi dovada credinţei noastre în Domnul Isus Hristos.
Capitolele 3 şi 4 fac să treacă pe dinaintea noastră şapte greşeli diferite care caracterizează vasta mărturisire creştină şi în care adevăratul creştin este în pericol să cadă, fără harul Duhului lui Dumnezeu.
Capitolul 5, apostolul pune în contrast starea masei mărturisitoare şi a celei a copiilor lui Dumnezeu în suferinţă şi prezintă venirea Domnului în relaţie cu cele două categorii.

Primul capitol prezintă marele subiect al epistolei - dezvoltarea unui caracter creştin complet în sânul unui sistem religios fără viaţă.
Versetele 2-4 - Apostolul începe prin a ne încuraja să ne bucurăm în încercări, acestea devenind prilejul de a dezvolta viaţa practică de smerenie. Mai întâi, ne spune că ele constituie ca un test al realităţii credinţei noastre. În al doilea rând, ele sunt mijlocul de care Se foloseşte Dumnezeu pentru a lucra răbdare. În al treilea rând, dacă răbdarea îşi are lucrarea desăvârşită, va duce la o viaţă creştină bine echilibrată, în care voia noastră va fi înfrânată, şi cea a lui Dumnezeu, împlinită. Pentru aceasta, trebuie ca răbdarea să-şi poată avea lucrarea desăvârşită.
Lucrarea răbdării constă în a zdrobi încrederea în sine şi voia proprie şi în a ne învăţa că, despărţiţi de Dumnezeu, nu putem face nimic. Când răbdarea îşi va fi avut lucrarea desăvârşită, sufleul îşi va arăta supunerea faţă de Dumnezeu în încercare, plecându-se în faţa a ceea ce permite El şi aşteptând în Domnul. „Este bine ca omul să aştepte, şi aceasta în tăcere, mântuirea Domnului” (Plângeri 3:26).
Apostolul începe deci prin a prezenta în ce fel Dumnezeu dezvoltă în ai Săi o viaţă împlinită, căreia nu-i lipseşte nici o trăsătură creştină. Această viaţă a fost desăvârşit manifestată în Hristos pe pământ în mijlocul încercărilor şi suferinţelor; ea este manifestată în credincioşi, prin încercare şi suferinţă.

Versetul 5 - Totuşi, chiar dacă voia este supusă şi chiar dacă dorim cu adevărat să facem voia lui Dumnezeu, ni se poate întâmpla deseori, în încercările noastre, să ne lipsească înţelepciunea pentru a acţiona potrivit voii Sale. Dacă vreunul dintre noi se află în această situaţie, „s-o ceară de la Dumnezeu”, spune apostolul. Dumnezeu este ajutorul nostru. Ne-am putea teme să ne adresăm oamenilor, nu numai pentru că sfatul lor ar risca să nu fie bun, ci pentru că ei ar putea să îl dea împotriva voinţei lor, să dezaprobe ignoranţa noastră sau să ne trădeze încrederea. Cu Dumnezeu, nu avem a ne teme de nimic. El dă cu dărnicie, fără a ne reproşa inconsecvenţele şi slăbiciunea.

Versetele 6-8 - Nevoia care ne conduce la Dumnezeu devine un prilej de a creşte credinţa noastră. De aceea suntem îndemnaţi nu numai să cerem lui Dumnezeu, ci şi să o facem cu credinţă, fără să ne îndoim deloc. Adresându-ne lui Dumnezeu, trebuie să contăm pe un răspuns la rugăciunile noastre. A ne îndoi că Dumnezeu va răspunde, la timpul Său şi în propriul Său mod ar dovedi că duhul nostru este asemenea valului mării, „dus de vânt şi aruncat încoace şi încolo”. Valul este jucăria vânturilor venind din orice direcţie. Să nu ne lăsăm influenţaţi în rugăciunile noastre de dificultatea împrejurărilor sau de puterea răului care este împotriva noastră. Cu o credinţă simplă, să privim la Cel care este deasupra tuturor influenţelor contrare - la Cel care poate umbla pe valuri şi potoli furtuna. El singur este în măsură de a ne da înţelepciunea de a acţiona potrivit voii Lui. Rugăciunile pe care I le adresăm lui Dumnezeu sunt poate deseori oprite de necredinţa care priveşte la împrejurări. Dacă suntem nesiguri în gândurile noastre, vom fi nehotărâţi în toate căile noastre, şi ne vom lăsa antrenaţi într-un sens sau altul după cum împrejurările ne vor părea favorabile sau nu.

Versetele 9-11 - Am putea de asemenea să căutăm un mijloc de scăpare din încercări în situaţia noastră socială sau în avere. Ca şi credincioşi ar trebui să ne bucurăm că poziţia noastră înaintea lui Dumnezeu nu depinde în nici un mod de rangul nostru social în această lume. Fratele dintr-o stare de jos are de ce să se bucure deoarece creştinismul l-a ridicat la o nouă poziţie spirituală infinit superioară întregii glorii pe care o poate oferi această lume. El are parte cu Hristos şi ai Săi în timpul prezent; va avea parte de gloria lui Hristos în lumea viitoare. Să ne amintim că Dumnezeu a ales „pe cei săraci în ce priveşte lumea, bogaţi în credinţă şi moştenitori ai împărăţiei pe care a promis-o celor care Îl iubesc”.
Bogaţii la rândul lor au de ce se bucura în smerirea lor. Averile lor pământeşti şi onorurile omeneşti au încetat să aibă influenţă asupra lor acum că au parte de bogăţiile de nepătruns ale lui Hristos. Comparate cu Hristos şi gloria Lui, deosebirile şi bogăţiile acestei lumi nu sunt decât flori care se vestejesc şi pier. Apostolul Pavel, după ce L-a găsit pe Hristos în glorie, priveşte toate aceste avantaje pământeşti ca o pierdere; mai mult, le consideră ca pe nişte gunoaie. Creştinul care se laudă cu naşterea şi poziţia lui socială se laudă cu ceea ce apostolul, în ce îl privea, acoperă cu dispreţ. Cineva a zis: „Lumea va trece, şi duhul acestei lumi a murit în inima creştinului duhovnicesc. Cel care ia locul cel mai de jos va fi mare în împărăţia lui Dumnezeu”.
Uniţi prin legăturile dragostei divine, săracul şi bogatul pot să lase în urmă tot ce priveşte poziţia în lume şi averile pământeşti, pentru a se bucura împreună de lucrurile care se leagă de această preţioasă comuniune la care şi unul şi celălalt sunt chemaţi, „comuniunea cu Fiul Său Isus Hristos” (1. Corinteni 1:9).

Versetul 12 - Ferice de omul, bogat sau sărac, care evită aceste curse şi rabdă încercarea, neprivind decât la Domnul pentru a-I cunoaşte gândul şi a umbla în ascultarea voii Sale. El realizează viaţa creştină practică şi când calea credinţei, cu încercările ei, va fi terminată, va primi cununa vieţii pe care a promis-o Domnul celor care Îl iubesc. Adeseori ne răzvrătim în încercări, pentru că suntem egoişti şi vrem să ne apărăm şi să ne îndreptăţim, dar dacă Îl iubim mai mult, vom fi gata să suferim pentru El.

Versetele 13-15 - Apostolul ne pune apoi în gardă împotriva unei alte trăsături a încercării. A vorbit de încercarea credinţei, datorată circumstanţelor exterioare (v.2,3); acum ne invită să nu confundăm această formă de ispitire cu cele care provin de la carnea care este în noi. Dumnezeu ne poate încerca prin circumstanţele exterioare, dar El nu poate fi ispitit de rău, nici nu poate îndemna un om să facă răul. Noi putem, prin pofta care este în noi, să fim ispitiţi de rău, şi să fim astfel antrenaţi să îl facem. Fiindcă a fost ademenit de pofta banilor în inima lui, a căzut Iuda în ispita diavolului care l-a făcut să îşi satisfacă dorinţa trădându-L pe Domnul. Pofta din el a dus la păcatul trădării şi păcatul trădării a adus moarte!

Versetele 16-18 - În contrast cu răul venind din carne, „orice ni se dă bun” şi „orice dar desăvârşit” nu poate veni decât de la Dumnezeu. Cuvântul grecesc tradus prin „orice ni se dă bun” se referă la faptul de a da, în timp ce „dar desăvârşit” se raportează la lucrul dat. Tot ce este bun, atât în modul de a da cât şi în lucrul în sine, vine de la Dumnezeu. El este şi „Tatăl luminilor”. În lumea fizică, El a pus luminătorii „în întinderea cerurilor ca să dea lumină pe pământ” (Geneza 1:17,18). El este de asemenea sursa oricărei lumini spirituale. Nici un întuneric nu vine de la El. El este nu numai bun şi lumină pură, ci orice bunătate şi orice lumină vine de la El; şi în El nu este schimbare sau umbră de mutare. El nu se schimbă cu împrejurările instabile sau cu dispoziţiile noastre variabile.
Avem o expresie minunată a bunătăţii lui Dumnezeu în darul pe care ni l-a făcut al unei naturi noi, ca să fim un fel de pârgă a creaturilor Sale. Având această natură nouă produsă în noi prin Cuvântul adevărului, devenim pârga noii creaţii.

Versetele 19-21 - Astfel creştinul este chemat să fie un martor al noii creaţii, trăind în puterea care lucrează prin noua natură, în loc să acţioneze potrivit dorinţelor stricate ale celei vechi. Suntem chemaţi să ne comportăm într-un mod practic consecvent cu această natură nouă. Trebuie să fim grabnici la ascultare, înceţi la vorbire şi înceţi la mânie. A asculta corespunde unei atitudini de dependenţă, atentă la ceea ce spune Dumnezeu. A vorbi, înseamnă a exprima propriile noastre gânduri. Trebuie deci să fim grabnici la ascultarea cuvintelor lui Dumnezeu, expresia gândirii şi voii Sale, şi să fim înceţi la exprimare, care prea adesea nu face decât să arate firea şi voia noastră. Pe de altă parte trebuie nu numai să fim înceţi în a da expresie gândurilor minţii, ci şi înceţi la mânia care exprimă sentimentele inimii noastre. Mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu şi nu este compatibilă cu smerenia. De aceea suntem îndemnaţi să lepădăm orice necurăţie a cărnii şi orice revărsare de răutate a inimii, care se manifestă prin vorbe aprinse şi o mânie nedreaptă. Trebuie să judecăm răul care se ascunde în spatele cuvintelor răutăcioase şi a exploziilor de mânie. Aceasta, nu căutând să respectăm o lege exterioară, potrivită numai pentru a întărâta carnea, ci respingând fiecare dintre aceste faze şi primind cu blândeţe Cuvântul lui Dumnezeu sădit. Acesta este Cuvântul primit în suflet, nu cu raţionamente şi întrebări, ci în blândeţea care se supune la ceea ce are Dumnezeu de zis. Cuvântul astfel sădit în suflet va lucra pentru a ne elibera de orice rău al cărnii şi al lumii. Suntem astfel nu numai născuţi prin Cuvânt, ci suntem transformaţi în caracterul nostru şi creştem în har prin acelaşi Cuvânt.

Versetele 22-24 - Am fost îndemnaţi să fim grabnici la ascultarea a ceea ce ne spune Dumnezeu în Cuvântul Său; acum suntem îndemnaţi să punem în practică lucrurile pe care le auzim. Trebuie să fim „împlinitori” ai Cuvântului, şi nu numai ascultători. Ce este acestea, dacă nu ecoul cuvintelor Domnului: „Dacă ştiţi acestea, fericiţi sunteţi dacă le veţi face” (Ioan 13:17). Cineva a zis că această „declaraţie ar putea fi considerată ca evidentă şi chiar o banalitate; în practică nimic nu ar putea fi mai necesar, atât suntem de înclinaţi să ne mulţumim să aprobăm sau să admirăm o acţiune bună sau un obicei bun, ca şi cum am fi făcut-o noi înşine. Să reţinem bine acest îndemn”. Cel care se laudă cu cunoaşterea Cuvântului fără a-l pune el însuşi în practică nu face decât să abuzeze de adevărata lui stare înaintea lui Dumnezeu. El nu se foloseşte de Cuvânt decât ca de o oglindă în care se priveşte o clipă, apoi uită tot. Căile lui nu sunt conduse de Cuvânt.

Versetul 25 - Cel care are natura cea nouă şi care este condus de Cuvânt va descoperi că aceasta este „legea desăvârşită, aceea a libertăţii”. Legea Sinaiului era scrisă pe table de piatră; ea nu scria nimic pe inimă. Ea zicea oamenilor ce trebuiau să facă, dar nu le dădea nici dorinţa, nici capacitatea de a o respecta. Acum, prin Cuvântul lui Dumnezeu, ne-a fost dată nu numai o revelaţie desăvârşită a voii lui Dumnezeu, ci de asemenea, prin acelaşi Cuvânt, o natură nouă a fost născută în noi, căreia îi place să lucreze după Cuvânt. A primi porunca de a face ceea ce doresc să fac, înseamnă libertate. Cuvântul lui Dumnezeu devine astfel o lege a libertăţii şi cel care este condus de această lege va fi „fericit în lucrarea lui”.

Versetele 26,27 - Ultimele versete ale capitolului ne invită la smerenia practică după Cuvântul lui Dumnezeu, care poartă cu ea binecuvântarea lui Dumnezeu. Limba trădează repede simpla pretenţie de a fi religios. Limba neînfrânată va demasca repede o inimă în care pofta şi răutatea nu sunt judecate. Religia curată se va manifesta nu în cuvinte, ci în practică. Ea va conduce la simpatie faţă de cei întristaţi şi la despărţire de lume.
Unii vor încerca poate să lucreze conform unei părţi a versetului şi o vor uita pe cealaltă. Putem face multe fapte bune şi să umblăm cu toate acestea mână în mână cu lumea. Sau dimpotrivă, vom realiza despărţirea de lume dar vom neglija faptele bune practice. Slujba religioasă

curată şi fără pată cere ascultarea celor două îndemnuri. Cel care merge în întâmpinarea nevoilor lumii trebuie să vegheze să nu fie întinat de răutatea ei. Cu câtă desăvârşire această slujbă religioasă curată şi fără pată, a fost împlinită de Hristos! Cineva a zis: „Sfinţenia Sa a făcut din El un străin desăvârşit într-o lume atât de întinată; harul Său a făcut din El un slujitor desăvârşit într-o lume atât de nenorocită şi de întristată…Deşi constrâns la solitudine morală de scena de păcat pe care o traversa, El era împins la activitatea dragostei prin nenorocirea şi nevoile pe care le întâlnea acolo” (J.G.B).
Astfel, în acest prim capitol, apostolul pune înaintea noastră viaţa creştină practică, întărită de încercări şi de dependenţa de Dumnezeu, trăită în puterea unei naturi noi căreia îi place să asculte Cuvântul lui Dumnezeu şi să îl păzească, manifestându-se în dragostea care merge în întâmpinarea săracilor acestei lumi, dar în sfinţenia care umblă în separare de aceasta.

Viaţa creştină - dovadă a credinţei
Unul din marile scopuri ale epistolei este de a insista asupra vieţii creştine practice şi de a-l păzi astfel pe credincios de pericolul de a separa credinţa de practică. În primul capitol, viaţa practică de smerenie, dezvoltată într-o natură nouă, a fost pusă înaintea noastră. În al doilea, aceeaşi viaţă este prezentată ca o dovadă a unei credinţe adevărate.
Viaţa de credinţă va face întotdeauna contrast cu viaţa lumii; ea este, pe de altă parte, caracterizată de fapte de credinţă. Iată deci cele două mari teme ale capitolului 2. Mai întâi, a-i pune în gardă pe cei care mărturisesc credinţa creştină împotriva potrivirii cu această lume (Iacov 2:1-13); în al doilea rând, semnalarea riscului unei simple mărturisiri de credinţă fără faptele care sunt rodul credinţei (Iacov 2:14-26).
Incompatibilitatea vieţii de credinţă cu viaţa lumii
Versetele 1-3 - În mod general, lumea preţuieşte oamenii nu în funcţie de valoarea lor morală, ci după poziţia lor socială şi înfăţişarea lor exterioară. Cei care au credinţă în Domnul nostru Isus Hristos, Domnul gloriei, nu trebuie să facă astfel de aprecieri asupra unora sau altora. Omul din lume va avea respect pentru cel care are avere şi o bună situaţie socială; dar credinţa ne pune în contact cu Domnul gloriei. În prezenţa Sa, toţi oamenii, oricât de înaltă ar fi poziţia lor în lume, devin foarte neînsemnaţi.

Versetul 4 - Credincioşii sunt avertizaţi să nu facă între ei asemenea deosebiri lumeşti, şi să nu hrănească prin aceasta gânduri rele judecând după înfăţişare, dispreţuind un sărac din cauza sărăciei sale, sau flatând un bogat din cauza bogăţiei lui.

Versetele 5-7 - Este stabilit apoi un contrast între modul de acţiona al lui Dumnezeu şi cel a unora care pretind că sunt credincioşi. Dumnezeu i-a ales pe cei care sunt săraci în felul lumii, dar bogaţi în credinţă. Deşi sunt săraci astăzi în această lume, sunt moştenitori ai bogăţiilor împărăţiei viitoare promisă celor care Îl iubesc pe Dumnezeu. Marea religie formalistă este pusă astfel la încercare. Cum consideră ea lumea? Cum îi tratează ea pe credincioşi? Înainte de toate, ce valoare atribuie ea Numelui lui Hristos? Vai! sistemul religios este dat pe faţă aici, cu întreaga lui vanitate: el îl respectă pe bogat, îl dispreţuieşte pe sărac, îl opremă pe credincios şi huleşte Numele scump al lui Hristos.

Versetele 8,9 - Apostolul le scrie celor care, mărturisind creştinismul, erau zeloşi pentru lege (Fapte 21:20). Care este deci mărturisirea lor creştină cu privire la esenţa legii - legea împărătească - aşa cum este ea prezentată de Domnul?
Astăzi, creştinătatea s-a aşezat sub lege şi, în consecinţă, şi ea poate fi pusă la încercare prin lege. Legea împărătească este cea a dragostei. Domnul putea spune că a-L iubi pe Domnul Dumnezeul Său cu toată inima Sa şi cu tot sufletul Său, şi cu tot cugetul Său, este cea mare şi cea dintâi poruncă, iar a doua este asemenea ei, a adăugat El: „Iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuţi”. A-L iubi pe Dumnezeu şi a iubi aproapele, înseamnă a împlini întreaga lege. Dacă aceste două porunci ar fi păzite, ar fi imposibil de a călca vreuna. Legea dragostei este legea împărătească rezumându-le pe toate celelalte. A împlini această lege, înseamnă a face bine. Cel care primea după înfăţişare, în mod vădit nu îşi iubea aproapele ca pe sine însuşi. Dimpotrivă, îl preţuia mai mult pe aproapele său bogat decât pe fratele său sărac. Era astfel dovedit că este un călcător de lege.

Versetele 10,11 - La ce bun a pretinde că toate celelalte porunci au fost păzite, dacă aceasta este încălcată? A greşi într-un singur punct, înseamnă a fi vinovaţi de toate, la fel cum ruptura unei singure verigi antrenează căderea greutăţii atârnate.

Versetele 12,13 - Credinţa în Domnul Isus Hristos pe care pretindem că o avem presupune o natură căreia îi place să facă ce doreşte Dumnezeu să facem. Iată libertatea. Rezultă că acţiunile şi cuvintele noastre ar trebui să fie în acord cu această lege a libertăţii.
Lui Dumnezeu Îi place să manifeste îndurare. Dacă mărturisim credinţa în Domnul nostru Isus Hristos şi nu arătăm îndurare, nu lucrăm după regulile noii naturi căreia îi place să o întrebuinţeze pe aceasta mai degrabă decât judecata. Lipsa de îndurare poate atrage asupra noastră disciplina conducătoare a lui Dumnezeu.

Realitatea credinţei dovedită prin faptele de credinţă
Versetul 14 - Ce spune un om este verificat prin ceea ce face. Cineva poate zice că are credinţă, dar a o spune pur şi simplu nu va fi de nici un folos dacă nu are fapte venind pentru a dovedi realitatea ei.

Versetele 15-17 - Cine ar îndrăzni să pretindă că ar fi vreun bine în singurul fapt de a spune săracilor: „Mergeţi în pace, încălziţi-vă şi săturaţi-vă”, fără a face nimic pentru a răspunde nevoii? Cuvintele, oricât de frumoase ar fi ele, nu ar fi de nici un folos dacă nu ar fi însoţite de fapte. „Aşa şi credinţa: dacă nu va avea fapte, este moartă în sine”.

Versetul 18 - Faptele de credinţă sunt deci dovada acesteia înaintea oamenilor. Nu putem vedea credinţa; de aceea, pentru a dovedi existenţa ei, avem nevoie de ceva vizibil. Când îi spui cuiva: „Tu ai credinţă şi eu am fapte” se cuvine să ţi se zică: „Te lauzi cu credinţa ta şi eşti indiferent la fapte; dar dacă ai credinţă, arată-mi; şi cum poţi să-mi arăţi credinţa ta fără fapte? Eu pot să-ţi arăt credinţa mea prin fapte”.

Versetele 19,20 - Iudeul credea că Dumnezeu este Unul. Este exact; şi demonii o cred şi aceasta îi face să tremure, dar nu îi pune în relaţie cu Dumnezeu. Astfel omul poate crede ce este adevărat despre Dumnezeu, şi totuşi să nu aibă credinţa în Dumnezeu. Credinţa este rodul unei naturi noi care crede în Dumnezeu şi care îşi dovedeşte existenţa prin faptele sale. De aceea cel care zice că are credinţă şi care totuşi este „fără fapte” este un om deşert şi credinţa lui nu este decât o mărturisire moartă. Iată starea vastei creştinătăţi mărturisitoare care aderă bine la adevăruri şi care face „fapte”, dar fără credinţa care pune sufletul în contact personal cu Hristos.

Versetul 21 - Apostolul prezintă două cazuri extrase din Vechiul Testament pentru a arăta, în primul rând, că acea credinţă care Îl are ca obiect pe Dumnezeu produce fapte şi, în al doilea rând, că faptele făcute prin credinţă au un caracter distinct. Sunt fapte de credinţă, şi nu doar fapte bune, cum le numesc oamenii. Apostolul vorbeşte mai întâi de Avraam şi arată că a fost îndreptăţit prin fapte când l-a adus ca jertfă pe altar pe fiul său, Isaac. Patriarhul a dovedit prin această faptă autenticitatea credinţei sale, o credinţă atât de absolută încât Îl credea pe Dumnezeu capabil să lucreze într-un mod contrar faţă de tot ce se văzuse vreodată în istoria omului.

Versetul 22 - Vedem deci aici nu numai faptele lui Avraam, ci credinţa lucrând împreună cu faptele lui. Rezultă în mod evident că atunci când apostolul vorbeşte de fapte dovedind credinţa noastră, înţelege nu pur şi simplu fapte bune pe care natura iubitoare a omului este capabilă să le facă, ci fapte pe care doar credinţa le poate înfăptui. Acestea sunt fapte de credinţă; şi prin asemenea fapte credinţa este făcută desăvârşită. Dacă, pe de o parte, apostolul insistă asupra faptelor ca fiind criteriul credinţei înaintea oamenilor, pe de altă parte, el insistă asupra credinţei ca fiind criteriul faptelor.

Versetul 23 - astfel, într-un mod practic, s-a împlinit Scriptura care zice: „Iar Avraam L-a crezut pe Dumnezeu". El a dovedit într-un mod preafericit încrederea sa în Dumnezeu, cu rezultatul că Dumnezeu l-a recunoscut şi S-a încrezut în el, numindu-l „Prieten al lui Dumnezeu".

Versetul 24 - Este astfel evident „că omul este îndreptăţit din fapte şi nu numai din credinţă". Este la fel de clar că apostolul nu vorbeşte de îndreptăţirea înaintea lui Dumnezeu, prin ispăşirea de păcate, ci de îndreptăţirea vizibilă de către oameni.
Apostolul Pavel vorbeşte de prima şi declară: „Dacă Avraam a fost îndreptăţit pe principiul faptelor, are cu ce se lăuda, dar nu faţă de Dumnezeu". Iacov vorbeşte de a doua şi întreabă: „Avraam, tatăl nostru, n-a fost el îndreptăţit din fapte?" Prin urmare, el a fost numit „Prieten al lui Dumnezeu", şi nu era acesta un titlu de glorie?

Versetele 25,26 - Istoria lui Rahav ne oferă un alt exemplu remarcabil a ceea ce este o faptă de credinţă. Ea era o femeie de proastă reputaţie şi care în plus este vinovată în ochii tuturor de trădare faţă de patria ei. Dar ce face ea dovedeşte că în ciuda tuturor aparenţelor contrare, credinţa ei îi recunoştea pe israeliţi ca fiind poporul ales al lui Dumnezeu şi Ierihonul ca fiind condamnat. Cele două expuneri arată că o simplă mărturisire de credinţă nu este suficientă. Ea trebuie să fie reală, să fie atestată prin fapte de credinţă. „Cum trupul fără duh este mort, aşa şi credinţa fără fapte este moartă". În cele două cazuri, faptele dovedesc existenţa credinţei în Dumnezeu, dar ele o dovedesc în virtutea caracterului lor special, pentru că nu sunt nicidecum fapte pe care omul firesc le-ar putea aproba. Avraam urma să îşi înjunghie fiul, iar Rahav să îşi trădeze ţara. Acestea nu sunt „fapte bune" după aprecierea oamenilor. Viaţa practică de creştin trebuie cu siguranţă să fie caracterizată de „fapte bune", cum a arătat deja apostolul prin îndemnul său adresat credincioşilor de „a-i cerceta pe orfani şi pe văduve în necazul lor".
Dar faptele care dovedesc credinţa sunt uneori atât de contrare firii încât, separate de credinţă, ar fi condamnate de orice om care gândeşte sănătos. Astfel, pe baza voii lui Dumnezeu şi în supunere faţă de aceasta, credinţa lucrează fapte deosebite, şi faptele dovedesc credinţa.
În acest capitol, credinţa pe care o persoană pretinde că o are în Domnul Isus Hristos este pusă la încercare prin următoarele întrebări:
Cum se poartă cu săracii (Iacov 2:1-6);
Cum se poartă faţă de credincioşi (Iacov 2:6);
Cum tratează ea frumosul Nume al lui Hristos (Iacov 2:7);
Unde este ea faţă de legea împărătească (Iacov 2:8-11);
Unde este ea cu privire la legea libertăţii (Iacov 2:12-15); în sfârşit,
Care este poziţia ei cu privire la fapte (Iacov 2:14-26) ?

Răutatea firii omeneşti
În capitolul 2, apostolul a pus înaintea noastră diverse criterii prin care putem dovedi realitatea credinţei la cei care pretind că o au.
În capitolele 3 şi 4, suntem puşi în gardă împotriva a şapte forme diferite de rău care caracterizează mărturisirea creştină şi în care orice credincios, fără har, poate să cadă.
1.Limba neîmblânzită (Iacov 3:1-3).
2.Gelozia şi duhul de ceartă (Iacov 3:13-18).
3.Dorinţele necontrolate (Iacov 4:1-3).
4.Prietenia lumii (Iacov 4:4).
5.Mândria cărnii (Iacov 4:5-10).
6.Vorbirea de rău (Iacov 4:11,12).
7.Voia proprie şi încrederea în sine (Iacov 4:13-17).
Limba neîmblânzită - Iacov 3:1-12
Versetul 1 - Apostolul introduce avertismentele sale cu privire la faptele rele ale limbii îndemnându-ne să nu fim mulţi învăţători. El nu vorbeşte de buna folosire a darului de a învăţa (Romani 12:7), ci de tendinţa firii omeneşti de a vrea să-i înveţe pe alţii, şi de dorinţa ei de a avea un rol în slujire. Această tendinţă se poate găsi în fiecare, dăruit sau nu. Chiar acolo unde darul de a învăţa există, carnea, în cel care o lasă să lucreze, poate să se slujească de el pentru a-şi hrăni propria sa vanitate. Dar, independent de posesia unui dar, suntem toţi în pericol de a vrea să-i învăţăm pe alţii ce este bine, şi să uităm că noi înşine suntem în stare să greşim chiar în lucrurile împotriva cărora îi punem în gardă.
S-a zis: „Este mai uşor să înveţi pe alţii decât să te stăpâneşti pe tine însuţi", şi „Smerenia în inimă te face încet la vorbire". A-i învăţa pe alţii greşind noi înşine, nu face decât să mărească vina noastră.

Versetul 2 - Să ne amintim deci că mustrându-i pe alţii, putem fi noi înşine vinovaţi, pentru că „toţi greşim deseori", chiar dacă uneori o facem fără să ne dăm seama. În cuvinte greşim cel mai uşor. Cel care ştie să îşi îmblânzească limba va fi un creştin împlinit - un om desăvârşit, capabil să ţină în frâu orice alt mădular al trupului său de asemenea.

Versetele 3-5 - Aceasta îl face pe Iacov să ne pună în gardă cu privire la folosirea necumpătată a limbii. Frâul în gura calului este un obiect mic, dar prin el putem obliga animalul să se supună. O cârmă este de dimensiune mică, dar prin ea corăbii mari pot fi controlate în ciuda unor „vânturi puternice". La fel limba este un mădular mic care poate conduce tot trupul, cu condiţia ca omul să reuşească, precum un pilot, să o stăpânească. Dar dacă nu este ţinută în frâu, ea poate deveni un mijloc de a exprima vanitatea inimii noastre, condamnându-i pe ceilalţi şi ridicându-ne în slăvi pe noi înşine, pentru că se laudă cu „lucruri mari". Ea poate deveni astfel sursa a mult rău, pentru că deşi este doar „un mădular mic", este asemenea unui chibrit capabil să distrugă o pădure întreagă.
Mâna şi piciorul pot, vai! să devină unelte pentru executarea voinţei cărnii; dar nici un altul dintre mădularele noastre nu este mai rapid decât limba în manifestarea voii noastre, în a descoperi slăbiciunea noastră şi în a revela adevărata stare a inimii noastre. Un lucru neînsemnat ajunge ca ea să fie întărâtată de răutatea inimii, şi ca să-i aprindă şi pe alţii, producând un rău nemărginit doar printr-un cuvânt înfumurat şi răutăcios.

Versetul 6 - Apostolul descrie limba ca un foc care, nu numai că dă naştere necazului, ci îl şi alimentează. Ea este capabilă să producă orice formă de nedreptate şi devine astfel o lume a nedreptăţii. Prin sugestiile ei rele, poate să antreneze întinarea fiecărui mădular al trupului, şi să pună în mişcare întreaga desfăşurare a naturii căzute. Duhurile rele ale iadului găsesc în limbă o unealtă gata pentru lucrarea lor

distructivă, astfel încât se poate zice că ea este „aprinsă de gheenă”.

Versetele 7,8 - Limba nu poate fi îmblânzită de fire. Orice specie de animale a fost îmblânzită de specia umană, dar nimeni nu poate îmblânzi limba. Este un rău de nestăpânit, zice Iacov, plin de otravă mortală. Nu numai că întinează trupul, dar poate otrăvi şi duhul. S-a spus pe bună dreptate: „Cea mai mare parte dintre cei cărora le-ar fi ruşine să lovească pe cineva, nu pot să îşi stăpânească un cuvânt aprins sau dur împotriva aproapelui lor”. Nu este nimic mai uşor decât a otrăvi duhul unui frate împotriva altuia printr-o critică nechibzuită şi răutăcioasă.

Versetele 9-12 - Mai mult, limba poate fi foarte inconsecventă, pentru că deşi fiind capabilă să Îl binecuvânteze pe Dumnezeu, ea poate de asemenea să îl blesteme pe omul făcut după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeaşi gură iese binecuvântarea şi blestemul. Este împotriva firii, pentru că nici un izvor nu poate să facă să ţâşnească apă dulce şi apă amară din aceeaşi deschidere, nici un smochin nu face măsline sau o viţă, smochine. Ordinul divin cere ca un obiect de o anumită natură să facă întotdeauna fructe de aceeaşi natură. Creştinii, ca născuţi din Dumnezeu şi participanţi din punct de vedere moral la natura divină, trebuie, în cuvintele şi în faptele lor, să fie consecvenţi cu ordinul după Dumnezeu.
Apostolul nu vorbeşte de limbă când este folosită prin harul şi sub controlul Duhului, ci de limba folosită sub influenţa cărnii şi activată de diavol. Nimic cu excepţia puterii Duhului care umple inima cu harul lui Hristos nu poate stăpâni limba. Când inima se bucură de harul şi de dragostea lui Hristos, limba se exprimă în har. Din plinătatea inimii vorbeşte gura.

Gelozia şi duhul de ceartă - Iacov 3:13-18
După ce a expus în termeni tăioşi faptele rele ale unei limbi neîmblânzite, apostolul ne pune în gradă împotriva geloziei şi duhului de ceartă. În acest context, el stabileşte un contrast frapant între omul înţelept şi cei care hrănesc în inima lor gelozia şi certurile.
Versetul 13 - Cel care este înţelept, având inteligenţa gândirii lui Dumnezeu, o va arăta, nu prin lăudăroşie, nici prin cuvinte, ci printr-o purtare bună şi prin fapte bune făcute în blândeţea care este rezultatul adevăratei înţelepciuni. Prea adesea carnea încearcă să se afirme prin lăudăroşenie şi prin fapte făcute cu ostentaţie. Omul înţelept nu lucrează astfel.

Versetele 14,15 - În contrast cu cel care este înţelept, sunt cei care hrănesc o gelozie amară şi un duh de ceartă în inima lor. Răul, ca întotdeauna, începe în inimă; gelozia în inimă duce la lăudăroşenie, şi aceasta din urmă la minciună împotriva adevărului. De câte ori cel invidios va încerca să-şi ascundă gelozia protestând că nu are ranchiună în inimă, că nu face decât să se împotrivească răului şi să apere adevărul. Dacă sub pretextul de a descoperi un rău şi de a spune unui frate tot adevărul pentru binele său, exprimăm în mod deliberat lucruri care rănesc, putem fi foarte siguri că răutatea din inimă este în spatele cuvintelor noastre ofensatoare. De câte ori nu am scuzat cuvintele cele mai răutăcioase citând: „O mustrare pe faţă este mai bună decât o dragoste ascunsă. Rănile celui care iubeşte sunt credincioşie”. Dar am şti noi să cităm cuvintele care le preced imediat pe acestea? Ele ne-ar face atenţi să nu folosim cu uşurinţă aceste versete, pentru că se pune întrebarea: „Cine poate rezista înaintea geloziei?” (Proverbe 27:4-6).
Vai! ce uşor este să ne înşelăm noi înşine în efortul nostru de a ne scuza! Ce uşor este să ne justificăm răutatea pretextând că lucrăm cu credincioşie! Răutatea este o buruiană care se înmulţeşte în inima noastră; dar cât de rar auzi pe cineva mărturisind că hrăneşte sentimente rele în inima sa, sau că sunt răutăcioase cuvintele pe care le rosteşte.
Gelozia amară şi duhul de ceartă nu sunt produsul înţelepciunii de sus. Sunt manifestări pământeşti, nu cereşti; ele exprimă sentimentele omului celui vechi, nu pe cele ale omului celui nou. Ele sunt de la diavolul, nu de la Dumnezeu.
Pe de altă parte, să ne amintim că gelozia este întotdeauna o mărturisire a inferiorităţii. A invidia un om care are un venit ridicat, înseamnă a recunoaşte că al meu este mai mic. La fel, a fi gelos pe un om care are un dar, înseamnă a mărturisi că cel pe care îl am eu este inferior.

Versetul 16 - Dacă gelozia şi duhul de ceartă din inimă duc la cuvinte de lăudăroşenie şi de minciună pentru a încerca să scuze sau să acopere invidia, la rândul lor lauda şi ipocrizia vor produce dezordine şi confuzie, deschizând uşa oricărui lucru rău. Aici deci, prima cauză a oricărei scene de dezordine care ar putea avea loc printre copiii lui Dumnezeu, este expusă în termeni clari. Gelozia amară şi duhul de ceartă în inimă, care se exprimă în cuvinte de lăudăroşenie şi de înşelăciune conduc la „dezordine şi orice lucru rău”.

Versetele 17,18 - În contrast frapant cu activităţile omului celui rău marcat de gelozie şi duh de ceartă, apostolul pune înaintea noastră, în ultimele versete, o imagine frumoasă a omului celui nou, caracterizat de „înţelepciunea de sus”. Ştim că Hristos este sus, aşezat în glorie şi că El „a fost făcut pentru noi înţelepciune din partea lui Dumnezeu”. Hristos este Capul Trupului şi toată înţelepciunea Capului este la dispoziţia noastră. S-a zis pe bună dreptate: „Îi place la fel de mult să fie „Cap” pentru credinciosul cel mai simplu ca şi pentru apostolul Pavel. El a fost Cap şi înţelepciune pentru apostol, dar este gata să fie Cap şi înţelepciune pentru creştinul cel mai puţin inteligent”. Cât de adevărate sunt aceste cuvinte! Pasajul care ne spune că „Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii” adaugă într-adevăr imediat: „Iar din El, voi sunteţi în Hristos Isus, care a fost făcut pentru noi înţelepciune de la Dumnezeu” (1. Corinteni 1:27,30). Vai! ceea ce ne imaginăm că este înţelepciunea „Capului” nostru de sus este propria noastră înţelepciune . Ce lucru minunat pentru noi să ne recunoaştem nebunia, şi să ne îndreptăm din nou către înţelepciunea care este Hristos, Capul nostru, pentru a descoperi că pe cât de puţin inteligenţi suntem din fire, primim o înţelepciune dată pentru fiecare detaliu al vieţii şi slujbei noastre.
Dacă suntem caracterizaţi de înţelepciunea de sus, ne asemănăm lui Hristos. „Înţelepciunea de sus este întâi curată, apoi paşnică, blândă, uşor de înduplecat, plină de îndurare şi de roade bune, nepărtinitoare şi neprefăcută”. Ce este aceasta dacă nu o frumoasă descriere a lui Hristos când a umblat prin lume? Înţelepciunea Capului se ocupă mai întâi de inima noastră. Ea ne face să judecăm răul secret, pentru ca să fim curaţi în inimă. Apoi, în relaţiile noastre cu ceilalţi, ne va învăţa să fim liniştiţi. Ea va pune frâu limbii şi pornirii noastre spre dispută, conducându-ne astfel la căutarea păcii. Căutând-o pe aceasta, ne vom exprima cu cumpătare mai degrabă decât în felul violent al cărnii. În loc de agresivitatea cărnii care vrea întotdeauna să se afirme, vom ceda altora, fiind gata să ascultăm ce au de zis. Pe de altă parte, înţelepciunea de sus este dispusă să manifeste îndurare mai degrabă, decât să condamne în grabă. Ea este „nepărtinitoare” şi „neprefăcută”. Ea nu caută să facă paradă de o mare înţelepciune stârnind întrebări fără răspuns. Ea este caracterizată de simplitate şi de sinceritate. Înţelepciunea de sus produce astfel rodul dreptăţii, semănat într-un duh de pace de către cei care caută să facă pacea. Înţelepciunea Capului nu va face niciodată nici dezordine, nici ceartă. Cel care este caracterizat de această înţelepciune va face pace şi, în starea liniştită astfel creată, va culege roadele dreptăţii.

Dorinţele necontrolate
Versetele 1-3 - Apostolul tocmai a vorbit de dezordine şi de ceartă printre cei care poartă numele de poporul lui Dumnezeu. El întreabă acum: „De unde sunt certuri şi de unde lupte între voi?”
El arată originea conflictelor din poporul lui Dumnezeu în poftele inimii care îşi găsesc exprimare în mădularele trupului. Pentru a-şi satisface dorinţele, carnea este gata să ucidă şi să se bată. În sens literal, aceasta este adevărat despre lume şi războaiele ei. În sens moral, dacă

suntem hotărâţi să facem propria noastră voie, trista fire omenească va înjosi şi va zdrobi tot ce se va pune în calea împlinirii dorinţelor noastre.
Dacă dorinţele noastre sunt legitime, nu este nevoie să ne luptăm între noi pentru a le obţine; Îi putem cere lui Dumnezeu să ni le acorde. Prea adesea, vai! nu primim răspuns la rugăciunile noastre pentru că poate cerem cu un motiv rău pentru a satisface vreo plăcere.

Plăcerea lumii - Iacov 4:4
Aceste consideraţii despre pofta cărnii îl conduc pe apostol la a ne pune în gardă împotriva prieteniei lumii, care oferă toate ocaziile de a-i satisface dorinţele. Lumea este caracterizată de pofta cărnii, pofta ochilor şi mândria vieţii. Ea şi-a arătat vrăjmăşia faţă de Dumnezeu respingându-L şi răstignindu-L pe Fiul lui Dumnezeu. Pentru cineva care mărturiseşte că are credinţă în Domnul Isus, a intra în prietenie cu lumea care L-a răstignit pe Fiul Lui Dumnezeu, echivalează cu a comite adulter din punct de vedere spiritual. „Prietenia lumii este vrăjmăşie faţă de Dumnezeu”. Atitudinea noastră faţă de lume declară atitudinea noastră faţă de Dumnezeu. „Cea care trăieşte în desfătare, deşi vie, este moartă”, zice apostolul Pavel (1. Timotei 5:6). Cultivarea bunăvoinţei lumeşti produce o ruptură între suflet şi Dumnezeu. „Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el”, zice apostolul Ioan (1. Ioan 2:15). „Oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaş al lui Dumnezeu”, declară apostolul Iacov.

Mândria cărnii - Iacov 4:5-10
Versetele 5,6 - Apostolul arată acum că în spatele prieteniei lumii se ascunde mândria firii noastre vechi. Dorind să fie altceva, carnea se întoarce în mod firesc spre lume pentru a încerca să găsească în bogăţiile ei, în poziţia ei socială şi în onorurile ei ceea ce va satisface nevoia ei imperioasă de a se distinge. Cu toate acestea, nu în zadar Scriptura ne pune în gardă împotriva lumii; şi Duhul care locuieşte în creştini nu ne va face să poftim lucrurile lumii. Dimpotrivă, El le va da harul necesar pentru a se împotrivi lumii şi cărnii, urmând această promisiune: „Dumnezeu Se împotriveşte celor mândri, dar dă har celor smeriţi”. Dacă ne mulţumim să fim mici şi chiar să nu fim nimic în această lume, puterea şi harul pentru a ne împotrivi cărnii şi lumii ne vor fi date.

Versetul 7 - Şapte îndemnuri sunt date acum pentru a răspunde mândriei cărnii. Ele sunt toate atât de opuse mândriei cărnii din inimile noastre încât nimic, în afară de harul administrat de Duhul, nu ne va permite să le răspundem într-o anumită măsură.
Mai întâi, apostolul zice: „Supuneţi-vă deci lui Dumnezeu”. Numai harul ne va conduce la supunere. Sentimentul harului şi bunătăţii lui Dumnezeu va da o asemenea încredere în Dumnezeu, încât sufletul renunţă cu bucurie la propria lui voie şi se supune lui Dumnezeu. În loc de a căuta să fie cineva şi ceva în lume, creştinul acceptă cu bucurie împrejurările hotărâte de Dumnezeu. Domnul Isus este exemplul desăvârşit al Celui pe care încrederea Sa în Dumnezeu L-a făcut să se supună Lui în mod desăvârşit. În împrejurările cele mai dureroase, când de exemplu, a fost respins de cetăţile în care făcuse minunile Sale de dragoste, El zice: „Da, Tată, pentru că aşa a fost plăcut înaintea Ta” (Matei 11:26).
În al doilea rând, Iacov ne zice: „Împotriviţi-vă diavolului, şi el va fugi de la voi”. A ne supune lui Dumnezeu şi a fi mulţumiţi cu ce avem ne va permite să ne împotrivim lui Satan care ne ispiteşte şi ne provoacă prin lucrurile acestei lumi. Ca în timpul ispitirii Domnului nostru, diavolul va încerca să ne amăgească pentru a satisface nevoile vieţii curente, aspiraţiile noastre religioase, sau tot ce ar putea pofti privirile noastre. Dar dacă ispitele pe care le prezintă se lovesc de sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, vicleşugurile sale vor fi descoperite şi nu va putea să stea împotriva harului Duhului care locuieşte în noi. Domnul l-a învins pe Satan şi, în harul Său, ne-a dat mijlocul de a ne împotrivi diavolului care trebuie atunci să fugă.

Versetul 8 - În al treilea rând, ni se spune: „Apropiaţi-vă de Dumnezeu, şi El se va apropia de voi”. Dacă ne împotrivim diavolului, el este obligat să fugă, lăsând sufletul liber să se apropie de Dumnezeu şi să descopere că El este chiar lângă noi. Dacă, precum Domnul în umblarea Lui desăvârşită, ne gândim întotdeauna la Domnul care este înaintea noastră, vom experimenta, cum a făcut-o El, că Domnul este la dreapta noastră şi că, din cauză că El este aproape de noi, nu ne vom clătina (Psalm 16:8). A te apropia de Dumnezeu este expresia încrederii active în El şi a dependenţei de El, provenind dintr-o inimă făcută prin har să descopere că tronul Său este un tron de har.
În al patrulea rând, Iacov zice: „Spălaţi-vă mâinile”. Pentru a ne apropia de Dumnezeu, trebuie să judecăm orice act care nu se potriveşte sfintei Sale prezenţe, nepunând mâinile pe orice riscă să ne murdărească.
În al cincilea rând: „Curăţaţi-vă inimile, suflete împărţite!” Nu ajunge să ne spălăm mâinile; trebuie de asemenea să judecăm răul din inima noastră. Fariseii puteau să facă mare paradă de curăţirea exterioară spălându-şi mâinile, dar Domnul trebuie să zică: „Inima lor este departe de Mine” (Marcu 7:3,6). Cel care se suie pe muntele Domnului şi care stă în locul sfinţeniei Sale trebuie să aibă „mâinile nevinovate şi inima curată” (Psalm 24:3,4). Inima este sediul sentimentelor creştineşti. Acestea trebuie să fie curăţite de orice lucru incompatibil cu voia lui Dumnezeu.

Versetul 9 - În al şaselea rând, „Jeliţi şi plângeţi”. Dacă suntem conduşi de harul Duhului lui Dumnezeu, nu vom putea fi indiferenţi la starea îngâmfată a celor care pretind că sunt poporul lui Dumnezeu, şi nu vom găsi nici un motiv de a ne bucura în starea sa tristă. Creştinul are bucurii pe care nimeni nu i le poate răpi, şi se poate bucura în harul lui Dumnezeu care lucrează în mijlocul răului în zilele din urmă. Dar, râsul deşert al lumii religioase mărturisitoare şi falsele bucurii prin care nu face decât să se înşele pe sine însăşi crezând că îşi uşurează nenorocirile, vor face ca inima atinsă de harul lui Dumnezeu să se jelească şi să plângă.

Versetul 10 - În al şaptelea rând, apostolul zice: „Smeriţi-vă înaintea Domnului şi El vă va înălţa”. Avem într-adevăr de ce să ne simţim încurcaţi gândindu-ne la starea în care se găsesc cei care se pretind poporul lui Dumnezeu, dar mai presus de toate trebuie să ne smerim din cauza a ceea ce descoperim în propria noastră inimă. Smerirea trebuie să aibă loc în prezenţa Domnului. Este o lucrare interioară prin care sufletul este făcut conştient de propria lui neînsemnătate faţă de măreţia lui Dumnezeu. Tendinţa noastră naturală este să ne ridicăm unii faţă de ceilalţi; numai harul ne va face să ne smerim înaintea Domnului. Dacă o facem, El ne va înălţa în momentul pe care îl va alege. Dimpotrivă dacă noi căutăm să ne înălţăm, vom fi coborâţi şi smeriţi. Vom face observaţia că aceste şapte îndemnuri implică faptul că ne aflăm în mijlocul unei vaste mărturisiri creştine caracterizată de relele împotriva cărora suntem puşi în gardă. Departe de a se supune lui Dumnezeu şi de a se împotrivi diavolului, creştinătatea se răzvrăteşte tot mai mult împotriva lui Dumnezeu şi se supune întotdeauna mai mult diavolului. Nepăsarea şi autosatisfacţia o caracterizează. Ea îşi urmează cu veselie calea în loc de a jeli şi a plânge; şi este mândră de succesele ei, în loc de a fi umilită de starea ei. În orice caz, nu este posibil să răspundem acestor îndemnuri decât în puterea şi harul Duhului care locuieşte în noi (v.5). Înţelegând starea în care se găseşte creştinătatea mărturisitoare, cei care sunt conduşi de Duhul vor fi păziţi să se îngâmfe de mândrie. Ei vor fi făcuţi să se smerească înaintea lui Dumnezeu, pentru a găsi har în mijlocul întregii nenorociri, şi glorie în veacul care vine, când cei care se smeresc acum vor fi înălţaţi, pentru că „mulţi din cei dintâi vor fi cei din urmă şi cei din urmă vor fi cei dintâi” (Marcu 10:31).

Vorbirea de rău - Iacov 4:11,12
Versetele 11,12 - Apostolul ne-a pus în gardă împotriva mândriei cărnii care încearcă să se înalţe. Acum, ne avertizează împotriva tendinţei de a-i înjosi pe alţii vorbindu-i de rău. A vorbi de rău pe alţii este o încercare indirectă de a se ridica pe sine. De aceea vorbirea de rău nu este decât trista consecinţă a importanţei pe care ne-o atribuim nouă înşine. Dragostea nu ar vrea, nici nu ar putea vorbi de rău. Din plinătatea inimii vorbeşte gura. A vorbi de rău indică deci negreşit că mândria şi răutatea, mai degrabă decât dragostea, şi-au găsit loc în inimă. Pe de altă parte, cel care îl vorbeşte de rău pe fratele lui a uitat legea împărătească, îndemnându-ne să ne iubim aproapele ca pe noi înşine. Şi legea din Sinai spune la fel de clar: „Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău” . Deja după lege, fratele nostru nu trebuie să fie depreciat, ci trebuie să fie un obiect de dragoste, şi reputaţia lui trebuie să fie păzită prin gura fraţilor săi. Când nu aşa stau lucrurile, aceasta înseamnă că nu trăim nici măcar la nivelul legii. Este deci evident că a vorbi împotriva fratelui nostru, înseamnă a vorbi împotriva legii; în loc de a împlini legea, lucrăm ca şi cum am fi mai presus de ea. Mai degrabă judecăm legea decât să lăsăm legea să ne judece. Mai mult, a încălca legea înseamnă a-L dispreţui pe Legiuitor şi a-I uzurpa locul. Dacă fratele nostru a acţionat rău, Legiuitorul îl poate ierta sau condamna după înţelepciunea Lui desăvârşită. Cine suntem noi pentru a ne judeca unii pe alţii?
Trebuie atunci să fim indiferenţi la răul pe care îl putem constata la alţii? Departe de aşa ceva! Alte pasaje ne învaţă cu privire la felul de a trata aceasta, când se prezintă trista necesitate. Dar acest verset ne pune în gradă împotriva faptului de a vorbi unul împotriva celuilalt. Cel care îl vorbeşte de rău pe fratele lui nu se ocupă de rău şi nu are intenţia să o facă. El vorbeşte pur şi simplu împotriva fratelui său pentru a-l deprecia. De ne-am putea aminti, când suntem tentaţi să ne satisfacem puţin reaua voinţă care caută să se răzbune vorbind de rău pe fratele nostru, că nu numai ne coborâm sub nivelul creştin, ci că nu împlinim nici măcar dreptatea legii.

Voia proprie şi încrederea în sine - Iacov 4:13-17
În cele din urmă, apostolul ne avertizează cu privire la două forme ale răului care merg adeseori împreună - voia proprie care Îl lasă pe Dumnezeu în afara împrejurărilor noastre (v.13,14) şi încrederea în sine care ne face să ne lăudăm cu activităţile noastre (v.15-17).
Versetele 13,14 - Fără a se nelinişti de Dumnezeu sau de fraţii noştri, carnea poate anunţa: „vom merge în cutare cetate şi vom petrece acolo un an şi vom face comerţ şi vom câştiga”. Voia proprie decide unde să mergem, cât timp să rămânem şi ce va fi făcut. Aceste proiecte nu sunt neapărat rele. Ceea ce este rău, este faptul că Dumnezeu nu are nici un loc în gândurile noastre. Viaţa voii proprii este o viaţă fără Dumnezeu. Dispunem de ea ca şi cum zilele noastre ne-ar aparţine. Uităm mai întâi că nu cunoaştem ce va fi mâine, apoi că viaţa noastră este doar un abur.

Versetele 15,17 - Dat fiind nesiguranţa împrejurărilor noastre şi caracterul trecător al vieţii, înţelepciunea noastră constă în a umbla într-o dependenţă smerită de Domnul şi în a subordona toate proiectele pe care le facem condiţiei: „Dacă Domnul va vrea”. Vai! carnea nu numai că se laudă că îşi face propria voie, ci se glorifică în îngâmfările ei. De aceea suntem preveniţi că dacă ştim să facem bine şi totuşi refuzăm să îl facem prin voia proprie, păcătuim. Apostolul nu zice nici măcar că a face rău înseamnă a păcătui, ci că a nu face bine, când ştim ce este drept, înseamnă a păcătui.

Venirea Domnului
Apostolul a prezentat frumuseţea vieţii practice creştine în mijlocul unei vaste creştinătăţi mărturisitoare (cap.1); ne-a dat criteriile dovedind realitatea credinţei în Domnul nostru Isus Hristos (cap.2); ne-a pus în gradă împotriva diferitelor forme de rău care se găsesc printre cei care pretind că sunt în legătură cu adevăratul Dumnezeu (cap.3 şi 4). Acum, în ultimul capitol, el deosebeşte în mod clar două clase de oameni, pe de o parte marea masă creştină cu numele, pe de altă parte, cei care, în mijlocul acestora, au o credinţă personală în Domnul Isus. Când şi-a scris Iacov epistola, cele douăsprezece seminţii formau marea religie tradiţională, şi rămăşiţa pioasă, adevăraţii credincioşi. Astăzi, creştinătăţii mărturisitoare şi adevăraţilor credincioşi din mijlocul ei, li se aplică aceste adevăruri.
Apostolul pune înaintea noastră starea adevărată a fiecăreia dintre aceste categorii, una în exterior bogată şi prosperă, cealaltă, săracă şi în suferinţă. El prezintă venirea Domnului ca fiind sfârşitul celor două stări. Îi îndeamnă pe credincioşi la răbdare în mijlocul suferinţei, şi arată că suferinţele pe care le traversează fac parte din disciplina Domnului pentru binecuvântarea lor.
Bogăţiile acestei lumi - Iacov 5:1-6
Versetele 1-3 - Apostolul se adresează mai întâi celor care, mărturisind că Îl recunosc pe adevăratul Dumnezeu, dar neavând credinţă personală în Hristos, fac din bogăţii şi din prosperitatea în această lume ţelul lor principal. Aceştia ar face bine să se gândească la judecata care va cădea pe mărturisirea religioasă, şi să plângă tânguindu-se, din cauza nenorocirilor care vor veni peste ei. Nu numai că bunurile lor le vor lipsi şi vor putrezi, ci ele vor fi mijlocul propriei lor nimiciri, ca un foc nimicitor. De câte ori bogăţiile, cu toate ocaziile pe care le oferă de a satisface fiecare poftă, nu au dovedit adevărul cuvintelor apostolului, devenind un instrument al nimicirii atât a trupului cât şi a sufletului! „Aurul şi argintul vostru au ruginit, iar rugina lor…are să vă mănânce carnea ca un foc”. Pe de altă parte, timpul va lua sfârşit în curând, pentru că trăim „în zilele din urmă”. Astfel, bogaţii acestei lumi sunt avertizaţi că judecata se apropie (v.1); că bogăţiile lor au putrezit (v.2); că proprietarii lor vor fi ei înşişi nimiciţi, trup şi suflet; şi că acestea sunt zilele din urmă (v.3).

Versetele 4,5 - Bogăţiile nu numai că i-au frustrat şi neglijat pe săraci, ci L-au condamnat şi L-au ucis pe Cel Drept. Cel care a zis: „Sunt întristat şi sărac” nu este căutat de omul religios norocos care declară: „Sunt bogat şi m-am îmbogăţit”. Bogaţii din Israel L-au condamnat şi L-au ucis pe Cel Drept; bogaţii din creştinătate Îl dau pe uşă afară (A se compara Psalm 40:17 şi Apocalipsa 3:17).

Săracii turmei - Iacov 5:7-11
Versetele 7,8 - Dumnezeu nu este indiferent la nedreptăţile făcute săracilor dintre ai Săi, nici faţă de faptul că Hristos este respins de lume. Dar pentru moment nu intervine public în favoarea alor Săi. Când va interveni, va fi prin judecata asupra lumii.
În prezent, El lucrează în har, nevrând ca vreunul să piară. Pentru această intervenţie publică, trebuie să aşteptăm venirea Domnului. Apostolul face aluzie la acest moment când zice: „Fiţi deci îndelung-răbdători, fraţilor, până la venirea Domnului”. În vederea a tot ce poate avea de suferit poporul lui Dumnezeu, sunt puse înaintea lui aceste două lucruri: răbdarea necesară în prezent şi venirea foarte apropiată a Domnului. Când va veni El, fiecare va şti că Dumnezeu nu a fost indiferent la suferinţele şi la nedreptăţile suferite de ai Săi. Atunci va cădea necazul asupra celor care au necăjit poporul lui Dumnezeu, şi cei care au fost necăjiţi, vor fi introduşi în „odihnă” (2. Tesaloniceni 1:6-10).
Între timp, poporul lui Dumnezeu este chemat să fie îndelung-răbdător, ca plugarul care trebuie să lucreze cu „răbdare”, aşteptând rodul preţios al pământului. Când Domnul va veni, ai Săi vor culege în binecuvântări cereşti rodul preţios al îndelungii lor răbdări. De aceea în vederea acestor roade preţioase pe care le vom primi în curând, şi a venirii iminente a Domnului, Iacov zice: „Întăriţi-vă inimile”.
Aşteptarea reală a Domnului - nu doar învăţătura celei de a doua veniri - va păzi sufletul în despărţire de lume cu bogăţia, plăcerile şi uşurătatea ei. Ea îl va ridica deasupra oricărei suferinţe şi oricărui dispreţ, oricare ar fi proveniența lor. Ea îl va face capabil să suporte cu răbdare orice conflict; şi să umble cu o încredere calmă, neinsultând când este insultat, neamenințând când trebuie să sufere pe nedrept, cum

Hristos nu S-a împotrivit când a fost condamnat de conducătorii acestei lumi (1. Petru 2:21-23).

Versetul 9 - De aceea rezultă că nu trebuie să ne plângem „unii împotriva altora”. Ştiind că Domnul, la venirea Lui, va îndrepta toate lucrurile, suntem îndemnaţi să mergem înainte în liniştea duhului, mulţumiţi de ce avem în prezent, neplângându-ne de soarta noastră, şi necondamnându-i pe cei care pot părea să fie în împrejurări mai uşoare decât ale noastre pentru că „Judecătorul stă înaintea uşii”. Nu ţine de noi să judecăm ce este mai bine pentru noi în circumstanţele prezente. A ne plânge, înseamnă a ne condamna noi înşine punând la îndoială căile Sale faţă de noi. Trebuie să recunoaştem că Domnul este Judecătorul care ştie ce este cel mai bine pentru fiecare dintre noi.
Să ne păzim de aceea de orice formă de ranchiună şi de iritare împotriva celor care ne-au vorbit poate de rău. Nu ţine de noi să căutăm să ne răzbunăm, trebuie mai degrabă să îndurăm cu răbdare, ştiind că „Judecătorul stă înaintea uşii”. Prea adesea ceea ce facem ca să ne apărăm ne face să acţionăm prin carne şi prin acest fapt să ne sustragem protecţiei Judecătorului suprem pentru a ne aşeza sub condamnare. Să acceptăm deci în tăcere nedreptatea, ştiind că Judecătorul stă înaintea uşii. El nu este indiferent la nedreptăţile făcute alor Săi. Are o cunoaştere desăvârşită a tot ce se întâmplă, şi este drept şi imparţial în judecata Sa. S-a zis pe bună dreptate: „Este de mare importanţă să ţinem în loc pornirile firii. Am face-o, dacă L-am putea vedea pe Dumnezeu înaintea noastră; am face-o cu siguranţă în prezenţa cuiva căruia am dori să îi plăcem. Ori Dumnezeu este întotdeauna prezent; de aceea, lipsa de calm şi de cumpătare este o dovadă că am uitat prezenţa lui Dumnezeu” (J.N.D). Să căutăm deci harul de care avem nevoie pentru a ne aminti nu numai că „venirea Domnului se apropie”, ci şi că „Judecătorul stă înaintea uşii”.

Versetele 10,11 - Apostolul ne aminteşte exemplul a doi oameni care, în trecut, au suferit şi au fost îndelung-răbdători. Printre profeţi, vedem oameni care au suferit pe nedrept şi care, în loc de a-i batjocori pe persecutorii lor, au răbdat suferinţele cu răbdare, fericiţi în ciuda nedreptăţii care le era făcută. Ei sunt exemple pentru noi, când suntem chemaţi să suferim pe nedrept pentru Numele lui Isus şi mărturisirea adusă despre adevăr. Trebuie să umblăm pe urmele Celui „care n-a făcut păcat, nici nu s-a găsit viclenie în gura Lui; care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu ameninţa, ci Se încredinţa pe Sine Celui care judecă drept” (1. Petru 2:22,23). „Judecătorul stă înaintea uşii”; să Îi lăsăm Lui judecata.
Avem pe de altă parte exemplul minunat al lui Iov. În cazul lui, vedem nu numai răbdarea cuiva care suferă, ci şi ţelul urmărit de Domnul. Dacă îndurăm cu răbdare suferinţa şi nedreptăţile, vom descoperi că la sfârşit, „Domnul este plin de milă şi îndurător”. Cazul lui Iov este instructiv în mod deosebit. El ne învaţă că, oricare ar fi încercările prin care putem fi chemaţi să trecem, Dumnezeu se foloseşte de ele spre învăţarea noastră. Prin tot ce a trecut Iov, vedem disciplina lui Dumnezeu în vederea binecuvântării slujitorului Său. Iov ajunsese să se complacă în propria lui bunătate şi să se încreadă în propria lui dreptate. Pentru a distruge această autosatisfacţie, îi este permis lui Satan în reaua lui voinţă, să îl cearnă pe patriarh, până la un punct hotărât, prin încercări teribile. Rezultatul tuturor asalturilor pe care Iov le-a îndurat din partea lui Satan acuzatorul, a soţiei şi a prietenilor lui, a fost nu numai biruit orice putere a Duşmanului, ci că, prin aceste încercări, a descoperit şi a judecat răutatea secretă şi nebănuită a propriei sale inimi. Complăcându-se în propria lui bunătate, care cu siguranţă era reală şi recunoscută de Dumnezeu, el declarase: „Când ochiul mă vedea, mărturisea pentru mine”; dar când în sfârşit se găseşte în prezenţa lui Dumnezeu, exclamă: „Ochiul meu Te vede, de aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în tărână şi cenuşă” (Iov 29:11 ; 42:5,6).
Prin harul lui Dumnezeu, Iov îndură biruitor încercările şi prin acelaşi har, este făcut să se cunoască pe el însuşi în prezenţa Domnului. Apoi după ce şi-a descoperit propria lui inimă, este în măsură să discearnă inima Domnului, pentru că înţelege că „Domnul este plin de milă şi îndurător”. După ce a cercetat inima lui Iov şi i-a mustrat pe cei care îl contraziceau, Dumnezeu îl binecuvântează din plin, pentru că citim: „Şi Domnul a întors captivitatea lui Iov…şi Domnul a dat lui Iov de două ori mai mult decât avusese înainte. Şi Domnul a binecuvântat mai mult sfârşitul lui Iov decât începutul lui” (Iov 42:10,12).

Versetul 12 - Apostolul ne-a pus în gardă împotriva nerăbdării în prezenţa nedreptăţilor, care ne-ar instiga la răzbunare uitând că „Judecătorul stă înaintea uşii”. Luându-ne astfel cauza în mâinile noastre, suntem condamnaţi (v.9). El ne avertizează acum că mai este un mod de a-L uita pe Dumnezeu şi de a cădea sub judecata Lui. Vorbind de rău împotriva oamenilor, putem să uităm de prezenţa lui Dumnezeu; dar şi apărându-ne noi înşine riscăm să uităm ce I se cuvine suveranului Dumnezeu, până în punctul de a-L invoca cu uşurătate jurând, pentru a ne confirma declaraţiile. Nu este cea mai elementară lipsă de respect ca în focul discuţiilor cineva să ajungă să se servească de Numele divine pentru a câştiga credit înaintea oamenilor? De aceea apostolul zice: „Înainte de toate, fraţii mei…”da” al vostru să fie „da” şi „nu” al vostru să fie „nu”.

Versetul 13 - Apostolul abordează acum marea noastră resursă în faţa nedreptăţilor. El presupune că suntem în prezenţa unei vaste mărturisiri religioase şi că adevăraţii copii ai lui Dumnezeu vor avea de suferit din partea ei. Oricare ar fi sursa de unde vin nedreptăţile, fie de la lume, fie de la fraţii noştri, el ne avertizează să veghem să nu ne plângem şi să nu căutăm să ne răzbunăm noi înşine pe cel care a lucrat rău (v.9); şi să nu ne protejăm prin jurăminte (v.12). Ce trebuie deci să facem? Răspunsul său este simplu: „Suferă cineva dintre voi? Să se roage!” Tendinţa noastră firească este să răspundem insultelor prin insulte, acuzaţiilor prin contra-acuzaţii, răutăţii prin răutate. Aceasta înseamnă pur şi simplu a răspunde cărnii prin carne. Calea lui Dumnezeu pentru noi este totodată foarte diferită şi foarte simplă. Faţă de orice nedreptate care ne este făcută, avem un ajutor dat de Dumnezeu. În loc de a ne lua în mâini cauza, să o aducem lui Dumnezeu. În loc de a ne lua în mâini cauza, să o aducem lui Dumnezeu prin rugăciune. Nu este nevoie să subestimăm răul; putem să îl considerăm în întreaga lui răutate şi urâţenie; dar după aceasta, trebuie să ne apropiem de Dumnezeu şi să îl aşezăm înaintea Lui prin rugăciune. Sentimentul carnal de revanşă va fi astfel înăbuşit, inima consolată şi duhul uşurat.
Cineva a zis: „În toate cazurile de întristare, rugăciunea este ajutorul nostru; noi recunoaştem dependenţa noastră de Domnul şi ne încredem în bunătatea Lui. Inima se apropie de El, şi Îi vorbeşte de nevoile şi de durerea ei, aşezându-se înaintea tronului harului şi de inima lui Dumnezeu”. Pe de altă parte, nu numai suferinţele noastre ne conduc la Dumnezeu, ci şi bucuriile noastre. De aceea apostolul ne zice: „Este cineva bucuros? Să cânte psalmi!” Suferinţele noastre ca şi bucuriile noastre trebuie să fie ocazia de a ne întoarce către Dumnezeu. Există o ieşire pentru suferinţele noastre în rugăciune, şi o soluţie pentru bucuria noastră în psalmi!

Versetele 14,15 - Apostolul a vorbit de nedreptăţile pe care le putem îndura din partea altuia. El menţionează acum o altă formă de întristare - planurile lui Dumnezeu. Independent de ceea ce alţii pot face din răutate pentru a ne prejudicia, Domnul Se poate ocupa de noi în dragoste, pentru binecuvântarea noastră. Astfel, ne poate lovi boala. Această boală poate este pur şi simplu inerentă trupului nostru neputincios, dar ea poate să fie şi pedeapsa directă a Domnului; în amândouă cazurile, ajutorul nostru este rugăciunea. Nu trebuie să considerăm boala ca un eveniment întâmplător, ci să vedem în ea mâna Domnului; şi dacă ne întoarcem către El cu credinţă, vom vedea că este gata să asculte rugăciunea credinţei şi să răspundă la ea. Dacă au fost făcute păcate, ele vor fi iertate. Aici, faptul de a se ruga şi de a căuta rugăciunile fraţilor săi, exprimă supunerea sufletului faţă de ceea ce Dumnezeu a permis, în loc de a se lăsa condus de plângerile şi de vorbele de nemulţumire care ar fi expresia unei inimi răzvrătite.

Versetele 16-18 - Rugăciunea către Dumnezeu poate fi însoţită de mărturisirea unuia faţă de celălalt. Nu există nici cea mai mică idee de mărturisire unilaterală către un preot sau un bătrân, ci „unii altora”. S-a zis pe bună dreptate: „Oricare ar putea fi starea de suferinţă în care se găseşte Adunarea lui Dumnezeu, putem întotdeauna să ne mărturisim greşelile unii altora, şi să ne rugăm unii pentru alţii, pentru ca să fim vindecaţi. Aceasta nu cere existenţa unui ordin oficial, ci presupune smerenie, încredere frăţească şi dragoste. Nu ne putem într-adevăr mărturisi greşelile dacă nu avem încredere în dragostea unui frate. Putem alege un frate înţelept şi discret (mai bine decât să ne deschidem inima unor persoane indiscrete), dar această alegere nu schimbă nimic cu privire la starea sufletească a vinovatului. Neascunzând răul, ci deschizându-şi inima, îşi echilibrează conştiinţa sa smerită; poate şi trupul”.
Pentru a ne încuraja să ne rugăm, apostolul ne îndreaptă gândurile către Ilie şi ne arată că „marea putere are cererea fierbinte a celui drept”. Ilie era un om cu aceleaşi slăbiciuni ca şi noi. Îşi avea şi el perioadele lui de slăbiciune şi de descurajare şi cu toate acestea, ca răspuns la rugăciunea lui, nu a plouat timp de trei ani şi şase luni. În istoria lui din 1. Împăraţi 17:1 , nu vedem decât desfăşurarea exterioară a puterii lui Dumnezeu prin intermediul slujitorului Său. Ilie declară într-adevăr: „Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel, înaintea căruia stau, că în anii aceştia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât la cuvântul meu”. Dar în pasajul nostru ne este revelată sursa secretă a acestei manifestări publice de putere.
El s-a rugat şi Dumnezeu a auzit rugăciunea lui şi a răspuns la ea. Astfel, în toată această porţiune a epistolei, aflăm că în prezenţa atât a nedreptăţilor cauzate de alţii, cât şi a bolii sau greşelilor pe care le-am putut comite, rugăciunea este resursa noastră, şi rugăciunea credinţei - cererea fierbinte a celui drept - poate să facă mult.

Versetele 19,20 - Apostolul termină epistola întorcându-ne gândurile de le greşelile şi bolile noastre, pentru a le îndrepta către nevoile şi binecuvântarea altora. Dacă cineva se rătăceşte de la adevăr, dragostea nu va fi indiferentă cu privire la el şi va căuta să îl întoarcă, ştiind că dacă se întoarce, este mântuit din moarte şi păcatele lui sunt acoperite. Căci, vai! vanitatea ofensată şi răutatea provenind din gelozie vor descoperi, pentru a-şi atinge propriile lor scopuri, greşelile celui care s-a îndepărtat, chiar dacă au fost mărturisite de mult, iar vinovatul a fost restabilit. Dragostea acoperă întotdeauna ceea ce a fost judecat şi îndepărtat.

clickbible.org